

Jurisprudentie

Zaak C-359/13

B. Martens
tegen
Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap

(verzoek van de Centrale Raad van Beroep om een prejudiciële beslissing)

„Prejudiciële verwijzing — Vrij verkeer van personen — Artikelen 20 VWEU en 21 VWEU — Staatsburger van een lidstaat — Woonplaats in een andere lidstaat — Studie in een land of gebied overzee — Handhaving van de toekenning van studiefinanciering — Woonplaatsvereiste van ‚3 uit 6 jaar’ — Beperking — Rechtvaardiging”

Samenvatting – Arrest van het Hof (Derde kamer) van 26 februari 2015

1. *Burgerschap van de Unie — Verdragsbepalingen — Personele werkingsfeer — Staatsburger van een lidstaat die in een andere lidstaat heeft gewoond alvorens zijn studie in een land of gebied overzee aan te vangen — Daaronder begrepen — Gevolgen — Genot van de rechten verbonden aan de status van burger van de Unie*

[Art. 6, e), VWEU, 21 VWEU en 165, leden 1 en 2, tweede streepje, VWEU]

2. *Burgerschap van de Unie — Recht om vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven — Sociale voordelen — Nationale regeling die voor studiefinanciering voor hoger onderwijs buiten de betrokken lidstaat als voorwaarde stelt dat de betrokkene ten minste drie jaar op het nationale grondgebied heeft gewoond — Ontoelaatbaarheid — Rechtvaardiging op basis van het algemeen belang — Geen*

(Art. 20 VWEU en 21 VWEU)

1. Zie de tekst van de beslissing.

(cf. punten 22-30)

2. De artikelen 20 VWEU en 21 VWEU moeten in die zin worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een regeling van een lidstaat, die voor de handhaving van de toekenning van studiefinanciering voor hoger onderwijs buiten deze staat als voorwaarde stelt dat de student die deze studiefinanciering aanvraagt, in de zes jaren voorafgaand aan zijn inschrijving voor die studie gedurende een periode van ten minste drie jaren in die staat heeft gewoond.

Door voor de handhaving van de toekenning van studiefinanciering voor een opleiding in het buitenland de 3 uit 6-voorwaarde te stellen, dreigt de betrokken regeling een aanvrager te benadelen louter omdat hij zijn recht om vrij in een andere lidstaat te reizen en te verblijven heeft uitgeoefend, daar de uitoefening van dit recht gevolgen kan hebben voor de mogelijkheid om studiefinanciering voor hoger onderwijs te ontvangen.

Dienaangaande kan de integratie van studenten, die blijkt uit het bestaan van een zekere band tussen de samenleving van de verstreckende lidstaat en de ontvanger van de betrokken prestatie, worden aangemerkt als een objectieve overweging van algemeen belang die kan rechtvaardigen dat de voorwaarden voor toekenning van een dergelijke prestatie het recht van vrij verkeer van de burgers van de Unie kunnen aantasten.

De betrokken regeling, die een beperking in het leven roept van het recht van een burger van de Unie om vrij in de lidstaten te reizen en te verblijven, staat evenwel niet toe dat rekening wordt gehouden met andere banden waardoor een student aan de verstreckende lidstaat verbonden zou kunnen zijn, zoals de nationaliteit van de student, de plek waar hij naar school is gegaan, zijn familie, zijn baan, zijn talenkennis of het bestaan van andere sociale of economische banden. Zo zou ook het werk dat de familieleden van wie de student afhankelijk is, in de verstreckende lidstaat hebben verricht, een van de factoren kunnen zijn die voor de beoordeling van deze banden in aanmerking moeten worden genomen.

Aldus blijft de 3 uit 6-voorwaarde te exclusief en te onzeker doordat ten onrechte een te groot gewicht wordt toegekend aan een factor die niet noodzakelijkerwijs representatief is voor de mate van integratie van de aanvrager in de lidstaat op het tijdstip van de aanvraag van de studiefinanciering. Bijgevolg kan een dergelijke nationale regeling niet als evenredig aan de integratiedoelstelling worden aangemerkt.

(cf. punten 31, 36, 41, 43, 45 en dictum)